

Svend Aage Jensby (V):

Jeg vil starte med at takke for justitsministerens redegørelse fra i går. Jeg har også nået at læse den.

Må jeg dernæst vende mig til forslaget fra Venstre og De Konservative. Nu er det fremhævet af hr. Helge Adam Møller, at der i linje 4 i forslaget står ordenen »herunder«. Det burde efter vores opfattelse være soleklart, at vi naturligvis ikke tror, at en kriminalitetsbekæmpelse alene kan finde sted ved strafferetlige eller retsplejemæssige indgreb og ændringer.

Der er jo på landsplan den dag i dag gennemført en overordentlig vidtgående indsats på det præventive område. Det sker i alle politikredse, det kræver ingen lovændring. Det, vi lægger op til her, det er lovændring, fordi en lovændring er påkrævet. Det, vores beslutningsforslag lægger op til, er kun et enkelt element af mange, der skal anvendes i kriminalitetsbekæmpelsen. Vi er fuldkommen – langt hen ad vejen i hvert fald – enige i en række af de initiativer, der nævnes i ministerens redegørelse vedrørende det præventive, herunder også hvad der kan gøres med hensyn til at oplyse om indbrudssikring og lignende. Men det gør det bare ikke.

Vores beslutningsforslag retter sig ikke – jeg kunne forstå, at hr. Holger Graversen havde misforstået det – mod enhver form for indbrud; der blev f.eks. nævnt indbrud i virksomheder. Det, vi koncentrerer os om, er specielt indbrud og hærværk i private hjem. Vi siger, at der er sket en markant stigning i netop disse former for forbrydelser, og vi siger, disse indbrud i private hjem, lejligheder, villaer, eller hvad ved jeg, virker dybt, dybt krænkende på de mennesker, det går ud over. Det vil i en familie, måske med mindre børn, der kommer hjem fra en ferie og finder deres hjem – altså det hjem, børnene vokser op i, og som skal være deres trygge base – fuldstændig terroriseret og gennemrodet, skabe, måske specielt hos børnene, en ganske særlig og velbegrundet frygt. Det samme gælder for ældre mennesker, og der er intet juridisk galt i at fokusere på det strafferetlige område, det retsplejemæssige område for visse typer af forbrydelser. Det gør vi jo i vidt omfang. Vi har forbrydelser, hvor angrebet på et bestemt objekt gør, at straffen bliver strengere, herunder bl.a. det, ministeren

for kort tid siden lagde op til, nemlig vold mod særlig udsatte grupper, f.eks. taxachauffører. Her retter vi os imod angreb på en særlig base, nemlig éns eget hjem, som skal kunne føles nogenlunde sikkert.

Vi tænker her ikke på indbrud i et virksomhedsområde, for det er jeg enig i at man kan sikre langt hen ad vejen, og kan man ikke det, sker der tab af økonomiske værdier, men ikke tab af menneskelige værdier, og der skabes ikke den samme frygt, så det er det, der ligger bag det.

Vi har jo også, hvis vi tager skattelovgivningen, dér en markant afgrænsning mellem det almindelige, simple skattefusk i skattekontrollovens § 13 og den grove, organiserede skattevig reguleret i straffeloven, og sådan kan man nævne en række områder, hvor vores lovgivning tager højde for, at objektet for forbrydelsen er et bestemt. Det er det, der ligger bag tanken.

Vi har forestillet os, at man f.eks. kunne ændre straffelovens § 80, som jo nævner de momenter, der skal tages hensyn til, når man udmåler straffe. Det er f.eks. dér nævnt, at hvis forbrydelsen er begået af flere i forening, er det en skærpene omstændighed. Vi har ikke nævnt den i beslutningsforslaget, fordi vi vil lade det være op til den højere jura på Slotsholmen at vurdere, om det kunne være en farbar vej at føje ind her: »begået af flere i forening« eller: »har rettet sig mod private hjem«. Sådan er den juridiske tankegang bag det.

Vi har også sondringen i paragrafferne 285 og 286 i straffeloven, hvor der nævnes, at hvis tyverierne er af særlig grov beskaffenhed på grund af forskellige forhold, kan straffen fastsættes til fængsel i 4 år. Måske kunne man også her føje ind: »eller har rettet sig mod private hjem«. Det er altså det, der ligger bag, og det skal kun opfattes som ét af mange momenter.

Men hvis regeringen og de øvrige regeringspartier ikke kan støtte dette her, må jeg jo erkende, at så er det udtryk for en holdning, og det må vi respektere i Venstre og Det Konservative Folkeparti. Så kan vi ikke gøre noget ved det, som Folketinget er sammensat nu. Men vi havde bare håbet, at vi i forening her i Folketinget på dette område, som virkelig er et samfundsproblem – ministerens tal viser jo også, hvordan stigningen har været – kunne sige, at vi også gerne vil være med til at tage de par momenter ind, som der her lægges op til.